

могътъ се помисли да сж случайни. Като оставихъ батареи азъ отидохъ пакъ на дѣсното крило; три часа вече какъ продължава боя; нѣколко гранати паднаха на края на града задъ 2-та дружина, една се закопа въ единъ купъ сѣно (сѣнощастие гранатата не се прѣсна), около който стояхме нѣколко съ Бѣлогрудова и Краснова и обмисливахъ какъ да постигнемъ въ случай на неизбежното отстъпване, макаръ че въ моето отсъствие, при командира на 2-та дружина идвалъ бързо нѣкой си ординарецъ и викналъ: „Чрѣзъ половинъ часъ Турко пристига! държете се до послѣдния крайностъ!“ пакъ си отишешъ. Нѣ надѣждата да се одържимъ бѣше малка. Турцитѣ ни натискаха съ своята многочисленность; азъ заповѣдахъ на Гофмейстера да отговори на гърмежите въ турската артиллерия, съ което прѣдизвикахъ още нѣколко безвредни гранати: почуха се гърмежи въ цѣпъта на 2-та дружина; боя се разгорѣши по всичката линия.

На нашето дѣсно крило, отъ кѣмъ бѣрдото и на заливъ бикаляне, хвърли се малка неприятелска кавалерия, съ намереніе да ни загради отстъпването къмъ Казанлъшкия път. Азъ заповѣдахъ на Гофмейстера да отстъпи подъ прикритіе на единъ взводъ драгуни и да заеме мѣста, за да не плаша отъ тамъ неприятелската кавалерия. За всичко станало пратихъ съ послѣдния останалъ казакъ донесение на турската Сголттова, а самичакъ отидохъ още веднѣжъ на лѣвото крило; тамъ гърмежа станалъ тѣжъ честъ, щото отдѣляната артиллерийския бой поотслабна; ордината пакъ на Костантинова, ако гледишъ по гърмежите, промѣниле позициите и се доближиле близо до града; скоро и пушечнитѣ гърмежи захванаха да ставатъ по рѣдки; очевидно, че въ сръдцето и на лѣвото крило работата не добръ отиваше. „Казванъ ти, време е да отстъпимъ!“ я глѣдай колко идѣтъ, немъ жемъ се най туку одържи!“ каза Красновъ, който отиде съ мене къмъ своитѣ казаци, нѣ казацигъ му самички се показва сѣтиле и сѣдвалъ на конетѣ. Нѣма какво да се прави, шешъ не шешъ подчинявай се на обстоятелствата, най повече, че и града въ нѣколко мѣста се запада отъ турскитѣ гранати.